

Arrest

nr. 121 474 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 maart 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 25 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Op 5 november 2010 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 21 februari 2011 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw D.N, van Belgische nationaliteit. Op 4 augustus 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 april 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt: *"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:*

Naam: S.

Voor(a)na(m)en: F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: Al Hoceima

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater , §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er sinds 07/11/2011 geen samenwoning meer is tussen betrokkenen. De heer S. stond van 14/01/2011 tot 23/02/2012 ingeschreven op het volgende adres (...) te 9500 Geraardsbergen. Mevrouw D. K. stond op dit adres ingeschreven van 27/07/2010 tot 07/11/2011. Er was dus een effectieve samenwoning van 14/01/2011 tot 07/11/2011 tussen betrokkenen.

Uit het rijksregister blijkt eveneens dat de wettelijke samenwoning eveneens eenzijdig werd stopgezet op datum van 20/02/2013.

Het voorgaande maakt bijgevolg duidelijk dat er noch samenwoning, noch een gezinscel meer bestaat tussen beiden.

Op datum van 17/02/2012 werd een schrijven overgemaakt aan de gemeente waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt hierop volgende bewijzen voor:

-Loonbrieven, arbeidsovereenkomsten en een inschrijving bij het ziekenfonds: gezien het hebben van een job en een verzekering min of meer basisvoorwaarden zijn om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, zijn de voorgelegde documenten geen bewijs van een uitzonderlijke integratie in de Belgische samenleving.

-Een medisch attest: uit dit attest blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert. Zijn gezondheidssituatie is dus niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maakt.

-Bewijzen van het volgen van een cursus maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal: gezien deze cursussen verplicht zijn om te volgen, zijn er evenmin het bewijs van bijzondere inspanningen om zich te integreren in België.

-Een overeenkomst voor een concert en bewijzen van optredens: deze bewijzen zijn evenmin een bewijs van uitzonderlijke inspanning tot integratie. Het uitoefenen van muziek als hobby kan evenzeer in het land van herkomst.

-Bewijzen van een reis naar het land van herkomst: gezien betrokkene bewijzen voorlegt van een reis naar zijn land van herkomst, heeft hij nog contacten en banden met dit land. Dit is evenmin een belemmering om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Gelet op de jonge leeftijd van betrokkene hem in staat stelt om in zijn land van herkomst terug een leven op te bouwen.

Aangezien betrokkene ervoor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier gefilterd kon worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene. Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42^{quater} en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, onder meer van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1^e onderdeel: schending van artikel 42^{quater} Vreemdelingenwet

Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie -en Asielbeleid van 20 maart 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en waarbij een bevel wordt gegeven om het land te verlaten. De beslissing is gesteund op artikel 42^{quater}, §1, lid 1, 4° en artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 20 maart 2013 bestaat erin dat er sinds 7 november 2011 geen samenwoning meer zou zijn tussen verzoeker en zijn partner en dat op datum van 20 februari 2013 de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet.

1/1a. Art. 42^{quater} van de Vreemdelingenwet stelt:

§ 1. Inde volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen toont de wetgever aan dat het niet de bedoeling is om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van zodra er één van de vijf bovenvermelde situaties onder artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet zich voordoet.

Expliciet staat er in artikel 42^{quater} § 1 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde een einde KAN stellen aan het verblijfsrecht.

1.b. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel bepaalde informatie heeft opgevraagd en daarvan een opsomming geeft, doch verwerende partij maakt een onredelijke beoordeling van de voorliggende gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie dient vastgesteld te worden dat de inspanningen van verzoeker op de arbeidsmarkt ten onrechte geminimaliseerd worden.

Verwerende partij stelt 'gezien het hebben van een job en een verzekering min of meer basisvoorwaarden zijn om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, zijn de voorgelegde documenten geen bewijs van een uitzonderlijke integratie

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat het hebben van een arbeidsovereenkomst een evidentie is, doch een dergelijke stelling strookt niet met de realiteit. Talloze mensen genieten van een uitkering van het sociale bijstandsstelsel, settelen zich in deze gemakkelijke situatie en doen geen enkele inspanning om hun economische (en financiële) situatie te verbeteren (cf. krantenartikel 'Aantal leefloners stijgt vooral bij jongeren', De Standaard, dd. 2 mei 2013, <http://www.standaard.be/cnt/DMF2013050200563658>, waarin melding wordt gemaakt dat het aantal leefloners in België opgelopen is tot gemiddeld 94.947 begunstigden per maand).

Het hebben van een job is in België geen basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. De hoogte van de uitkeringen van het sociale bijstandsstelsel, zoals de werkloosheidsuitkering en het leefloon, is immers bepaald teneinde aan de uitkeringsgerechtigden minimaal een menswaardig leven te bieden.

Dat verzoeker wél over een arbeidsovereenkomst beschikt is aldus een persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie aan om een bijdrage te leveren tot de Belgische economie.

Daarnaast oordeelt verwerende partij dat het hebben van een job geen bewijs is van een uitzonderlijke integratie. Met het woord 'uitzonderlijk' voegt verwerende partij echter een voorwaarde toe aan de wet, namelijk dat een bepaalde graad van integratie, meer bepaald een 'uitzonderlijke' integratie vereist zou zijn.

Noch in de wet, noch in een Koninklijk Besluit, noch in de voorbereidende werken wordt gewag gemaakt van een vereiste graad van integratie. Uit het wettelijk kader kan slechts worden afgeleid dat verschillende elementen van integratie positief dienen beoordeeld te worden en dat het geheel van deze elementen een verdere machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen. Dat de integratie een 'uitzonderlijke' gradatie dient aan te nemen, is geenszins een wettelijke vereiste.

Verzoeker heeft tevens een medisch attest, hetwelk attesteert dat hij in een goede gezondheid verkeert, gevoegd aan zijn dossier, teneinde aan te tonen dat zijn actuele gezondheidstoestand hem zal toelaten om blijvend een economische bijdrage te leveren aan de Belgische maatschappij.

Teneinde zijn sociale en culturele integratie aan te tonen, heeft verzoeker bewijselementen van tweeërlei aard voorgelegd: enerzijds attesten van een cursus maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal, en anderzijds een overeenkomst voor een concert en bewijzen van reeds gedane optredens.

Ook al zijn de cursussen maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal verplicht, toch toont het behalen van deze attesten aan dat verzoeker een wil heeft om zich te integreren in België en deze wil ook in de praktijk heeft omgezet.

Louter en alleen omwille van het verplichtend karakter van deze cursussen deze documenten niet als bewijs van sociale integratie te beschouwen, gaat een brug te ver.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat verwerende partij opnieuw in de fout gaat door te stellen dat het bewijs van het volgen van deze cursussen geen bewijs vormen van 'bijzondere' inspanningen om zich te integreren in België.

De sociale integratie dient beoordeeld te worden, maar dat een 'bijzondere' sociale integratie vereist is vooraleer deze integratie in rekening kan gebracht worden om het verblijfsrecht niet te beëindigen, strookt niet met de van toepassing zijnde wettelijke bepaling.

Naast de sociale integratie toont verzoeker tevens zijn culturele integratie aan: verzoeker oefent muziek uit als hobby en deelt dit met Belgische onderdanen door middel van optredens. Verzoeker participeert aldus tevens in het culturele leven in België door het overbrengen van zijn muziek aan derden.

1.c. De elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, kunnen in casu allemaal positief worden beoordeeld:

- duur van het verblijf: verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België;
- zijn leeftijd: verzoeker is 35 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie;
- gezondheidstoestand: verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen op heden opnieuw aantoonbaar is dat verzoeker in staat is om een bijdrage te leveren aan de Belgische economie;
- gezins- en economische situatie: verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst en is sociaal verzekerd. Het feit dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft en vele collega's heeft die Nederlands spreken, is dit eveneens een bewijs van sociale integratie.
- sociale en culturele integratie: verzoeker heeft een cursus maatschappelijke integratie en Nederlandse taallessen gevolgd. Verzoeker neemt op een actieve wijze deel aan het culturele leven in België;

- bindingen met zijn land van oorsprong: dat verzoeker nog naar zijn land is terug gereisd in hoedanigheid van 'toerist', doet geen afbreuk aan het gewicht dat voorgaande elementen in de schaal leggen bij de beoordeling van verzoekers feitelijke situatie.

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Marokko.

Verwerende partij tracht voor te houden dat het voor verzoeker een evidentie zal zijn om in Marokko opnieuw een leven op te bouwen.

Verzoeker dient op te merken dat hij aldaar van nul zal moeten beginnen. In Marokko heeft verzoeker geen tewerkstelling. Omwille van de hoge werkloosheidsgraad in Marokko zal het voor verzoeker na zijn relatief lange afwezigheid geen evidentie zijn om een tewerkstelling te bemachtigen. Tevens zal verzoeker zijn culturele participatie opnieuw moeten opbouwen. Dat verzoeker dan ook grote schade zal lijden bij een terugkeer naar Marokko.

Dat dit 1^e onderdeel van dit eerste middel gegrond is.

2^e onderdeel : schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Minstens had verwerende partij navraag moeten doen naar het niveau van zijn talenkennis, naar zijn tewerkstelling, naar zijn deelname aan het culturele leven en naar verdere bewijzen van economische en sociale verankering indien hierover twijfel zou bestaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker meent dan ook dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij haar motivatie om geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering.

Dat het tweede onderdeel van dit eerste middel gegrond is.

3^e onderdeel: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht

De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven¹. Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

Welnu, uit bovenstaande argumentering (zie 1^e en 2^e onderdeel van dit verzoekschrift), mag blijken dat verzoeker de mening toegedaan is dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd was, daar de motieven niet toelaten na te gaan of tegenpartij met alle gegevens rekening heeft gehouden en de bevoegdheid die haar ter zake werd toebedeeld ter harte heeft genomen.

Bijgevolg is er dan ook sprake van schending van het motiveringbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 Vreemdelingenwet.

Dat ook dit derde onderdeel van dit eerste middel gegrond is.

4^e onderdeel: schending van het vertrouwensbeginsel

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285).

In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt dat er reeds sinds 7 november 2011 geen effectieve samenwoning meer is tussen verzoeker en mevrouw D.K..

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd uiteindelijk pas op 20 maart 2013, aldus bijna één jaar en vijf maanden later genomen.

Blijkbaar meende verwerende partij dat voordien de economische en sociale verankering van verzoeker wel degelijk volstond om zijn verdere verblijf in het Rijk te rechtvaardigen. Minstens was dit de verwachting die bij verzoeker is ontstaan en aldus heeft verzoeker zich verder geïntegreerd in België.

Dat dit vierde onderdeel van die eerste middel gegrond is."

3.2 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker zijn eerste middel beperkt tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Waar verzoeker met betrekking tot deze beslissing de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, moet worden geduid dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden. Deze motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit een eenvoudige lezing van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat in de beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Met verwijzing naar artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet wordt door verweerder vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn Belgische partner, in functie van wie hij zijn verblijfsrecht had aangevraagd. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verder verwijst verweerder naar artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet en oordeelt op grond van de voorgelegde stukken dat het terugkeren van verzoeker naar zijn land van herkomst voor hem geen schade berokkent. Deze motivering laat verzoeker toe om met volledige kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Verzoeker betoogt dat de motieven hem niet toelaten na te gaan of met alle gegevens werd rekening gehouden.

De Raad stelt uit een eenvoudige lezing van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden vast dat een gebrek aan samenwonen en zelfs gezinscel werden vastgesteld door verweerder. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Vervolgens deed verweerder, met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet een socio-economisch onderzoek, waarvoor hij de nodige bewijzen heeft opgevraagd. De voorgelegde stukken worden opgesomd en beoordeeld. In de mate verzoeker meent dat niet met alle gegevens rekening werd gehouden, laat hij na aan te duiden met welke gegevens geen rekening zou zijn gehouden. De loutere bewering dat niet kan nagegaan worden of met alle gegevens rekening werd gehouden, volstaat niet om de schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat weldegelijk rekening is gehouden met de stukken die verzoeker heeft voorgelegd ter verantwoording van het verlenen van zijn verblijfsrecht.

De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en betwist de beoordeling van de voorgelegde stukken in het raam van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt bijgevolg onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn) die het volgende bepaalt: *“in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

In het arrest C-540/03 van het Hof van Justitie (grote kamer) van 27 juni 2006 Europees parlement tegen Raad van de Europese Unie verduidelijkt het Hof in overweging 66 voormelde bepaling: *“Het integratiecriterium lijkt als zodanig niet in strijd met het in artikel 8 EVRM neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven. Zoals reeds gezegd, mag dit recht niet aldus worden uitgelegd dat het noodzakelijkerwijs voor een lidstaat de verplichting omvat om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan, en artikel 4, lid 1, laatste alinea, van de richtlijn handhaaft slechts de beoordelingsmarge van de lidstaat door deze te beperken tot het onderzoek van een door de nationale wetgeving vastgesteld criterium, dat door de lidstaat moet worden verricht met eerbiediging van met name de in de artikelen 5, lid 5, en 17 van de richtlijn neergelegde beginselen. Hoe dan ook kan de integratienoodzaak vallen onder meerdere van de in artikel 8, lid 2, EVRM bedoelde legitieme doelstellingen”* en in overweging 100 van hetzelfde arrest: *“Hetzelfde geldt voor het criterium van de opnamecapaciteit van de lidstaat, dat één van de factoren kan zijn waarmee bij het onderzoek van een verzoek rekening wordt gehouden, maar dat niet aldus mag worden uitgelegd dat het eender welk quotasysteem toestaat of een wachttijd van drie jaar die wordt voorgeschreven zonder acht te slaan op de bijzondere omstandigheden van specifieke gevallen. Op grond van de in artikel 17 van de richtlijn voorgeschreven analyse van alle factoren is het immers niet toegestaan enkel met deze factor rekening te houden en moet de opnamecapaciteit op het moment van het verzoek daadwerkelijk worden onderzocht”*.

Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft verweerder niet enkel acht geslagen op het criterium van de gezamenlijke vestiging om het behoud van het verblijfsrecht te beoordelen maar heeft verweerder, blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, tevens rekening gehouden met de beginselen zoals vastgesteld in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG en die zijn omgezet in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

In casu heeft verweerder bij schrijven van 17 februari 2012 aan verzoeker bewijzen opgevraagd die verweerder toelaten de situatie van verzoeker te onderzoeken. Uit de bestreden beslissing, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende heeft ingediend:

- loonbrieven, arbeidsovereenkomsten en een inschrijving van het ziekenfonds;
- een medisch attest waaruit blijkt dat hij in goede gezondheid verkeert;
- bewijzen van het volgen van een cursus maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal;
- een overeenkomst voor een concert en bewijzen van optredens;
- bewijzen van een reis naar het land van herkomst.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij voormelde bewijzen heeft voorgelegd. Verzoeker betoogt dat de stukken onredelijk zijn beoordeeld en dat verweerder een voorwaarde aan de wet toevoegt doordat van verzoeker wordt verwacht bewijzen voor te leggen die een ‘uitzonderlijke integratie’ en ‘bijzondere inspanningen om zich te integreren’ en een ‘uitzonderlijke inspanning tot integratie’ aantonen.

Er kan een einde worden gesteld aan verzoekers recht op verblijf omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn partner. Verweerder is vervolgens nagegaan of zijn verblijfsrecht kan verlengd worden rekening houdende met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Verweerder beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid en beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die werden aangevoerd in het kader van dit onderzoek, omstandigheden uitmaken die een verlenging van zijn verblijfsrecht verantwoorden. Wanneer de Raad

als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatsecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu oordeelt verweerder dat wat zijn loonbrieven en tewerkstellingen betreft, de voorgelegde documenten geen bewijs van een uitzonderlijke integratie in de Belgische samenleving zijn. Zijn gezondheidstoestand is ook niet van aard dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is. Het volgen van de cursus maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal is, gezien deze cursussen verplicht zijn, evenmin een bewijs van bijzondere inspanningen om zich te integreren in België. De optredens zijn ook geen bewijs van uitzonderlijke inspanningen tot integratie en het uitoefenen van muziek als hobby kan evenzeer in het land van herkomst. De reis naar het land van herkomst toont aan dat verzoeker nog contacten en banden heeft met zijn land van herkomst. Verweerder concludeert dat verzoeker, mede gelet op zijn jonge leeftijd waardoor hij nog in staat is om in zijn land van herkomst terug een leven op te bouwen, het terugkeren naar zijn land van herkomst hem op geen enkele manier schade kan berokkenen.

Het oordeel dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker van een uitzonderlijke integratie getuigt en dat niet blijkt dat een terugkeer hem schade kan berokkenen, is niet kennelijk onredelijk nu verzoeker enkel loonbrieven en tewerkstellingen heeft voorgelegd, een gezondheidsattest, het volgen van twee (verplichte) cursussen, optredens en een reis naar zijn land van herkomst en nu verzoeker nog wegens zijn jonge leeftijd terug een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst, te meer nu hij nog banden heeft in zijn land van herkomst. Waar verzoeker meent dat er een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd aan de wet, kan hij niet worden gevolgd. Verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om te oordelen of een verblijfsrecht dat was toegekend op grond van gezinshereniging, ondanks het gebrek aan gezamenlijke vestiging, verder moet worden verlengd. Verweerder oordeelt dat hiervoor gegronde redenen moeten voorliggen om het verblijfsrecht in het kader van een economische, sociale of culturele verankering te verlengen.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk voldoende bewijzen van economische, sociale en culturele verankering heeft voorgelegd en stelt dat deze van groter belang zijn dan zijn belangen in Marokko. In Marokko zal hij van nul moeten beginnen. Verzoeker is het duidelijk niet eens met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, evenwel dient de Raad op te merken dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid een einde heeft gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet blijkt niet.

In de mate verzoeker meent dat verweerder diende bijkomende informatie op te vragen in verband met zijn niveau van talenkennis, zijn tewerkstelling en zijn deelname aan het culturele leven kan hij niet worden gevolgd. Aan verzoeker werd de kans gegeven om zijn situatie toe te lichten en de nodige bewijzen bij te brengen. De bestreden beslissing is genomen nadat een onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de duurzame verankering van verzoeker in België. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder op basis van de stukken waarover hij kennis had tot de conclusie is gekomen dat de voorgelegde stukken niet volstaan om in het kader van een economische, sociale of culturele verankering het verblijfsrecht nog langer toe te staan. Verzoeker toont aan de hand van de uiteenzetting in het middel niet aan dat de feiten niet op behoorlijke en zorgvuldige wijze werden vastgesteld en evenmin dat de beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr.

93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoeker toont niet aan dat verweerder hem enige vorm van garantie heeft gegeven waardoor hij er kon op vertrouwen dat ondanks het feit dat, na de vaststelling van gebrek aan effectieve samenwoning op 7 november 2011, de twee jaar waarin zijn verblijf nog kon worden ingetrokken, om reden dat er dus geen gezamenlijke vestiging meer was, zijn verblijfsrecht niet meer zou worden ingetrokken. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42^{quater} en 62 van de vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing houdt tevens een bevel in om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. "

Er wordt echter geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (verder Vreemdelingenbesluit) klinkt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42 septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. ..." (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt dat er in hoofde van verwerende partij een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Verwerende partij heeft nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit dit vereist.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 het volgende geoordeeld:

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold voor de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik

van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het koninklijk besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(...)".

Met het gebruik van het woord "kan " in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond. "

(eigen markering)

Dit arrest van de Raad van State kan naar analogie worden toegepast.

Net zoals het woord 'desgevallend' wijst op een mogelijkheid en niet betekent dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven, houden de woorden 'zo nodig' evenzeer een mogelijkheid in.

Recent heeft uw Raad geoordeeld in zowel het arrest 101 637 van 25 april 2013 en het arrest 101 636 van 25 april 2013:

"Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.(...)

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.(...)

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste

voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken. "

De redenering die in deze twee arresten gevolgd wordt, kan naar analogie toegepast worden.

De vernietiging van de bestreden beslissing wegens schending van de formele motiveringsplicht dringt zich dan ook op.

Dat ook dit tweede middel gegrond is."

3.4 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker zijn tweede middel beperkt tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De in de nota met opmerkingen loutere verwijzing naar "*eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten*" volstaat *in casu* niet. Bovendien zijn deze eerdere bevelen impliciet ingetrokken, nu een verblijfsrecht van meer dan drie maanden is afgegeven sinds deze 'eerdere' bevelen werden afgegeven.

Een bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten als twee afzonderlijke beslissingen dienen te worden beschouwd, vindt ook steun in de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. In artikel 51, § 2, tweede lid van dit koninklijk besluit is immers sprake van "*beide beslissingen*".

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, "kan" of "moet" worden genomen, dient verweerder in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wettig is genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 20 maart 2013, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN